

מדינת ישראל

משרד הממשלה

משרד

18/16

תיק מס

פרוטוקול

ישיבת מיום 14 בנובמבר 1996

30 כ"ב

מחלקה

תיק מס 18/16

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה - סדרה ב - 'פרוטוקול מיום
מזהה פיוז

9750/16-ג

מזהה פריט: 000dpr8
כתובת: 2-109-3-6-7

11/07/2016 תאריך הדפסה

ועדת חקירה ממלכתית בענין פרשת
העלמות של ילדיים מבין עולי תימן
בשנים 1954-1956

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14/11/96

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

עדותה של העדה גב' מזל דמארי - תיק 321/96

היו"ר: אני פותח את ישיבת הוועדה, העדות הראשונה תהיה בתיק
 321/96, הגב' מזל דמארי.

הגב' דמארי: כן

היו"ר: אני מזכיר לך גב' דמארי, שעליך לומר את האמת את כל האמת
 ורק את האמת. אין לנו שום פרטים אודותיך, כי את.. רק
 כתבת והבעת את הרצון להופיע, ולהעיד.

הגב' דמארי: נכון

היו"ר: אבל בכל זאת, אנחנו מבקשים פרטים ביחס לעלייתך ארצה,
 באיזה שנה עלית?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

הגב' דמארי: עלינו בשנת '49

היו"ר: מתימן

הגב' דמארי: מתימן

היו"ר: כן. ו.. את מופיעה בקשר להעלמו של

הגב' דמארי: אחי אברהם

היו"ר: אחיך אברהם חדד,

הגב' דמארי: כן, בן סעיד וסעידה חדד.

היו"ר: בן, אה, כן. את כתבת

כ.ה. מימון: סעיד וסעידה

היו"ר: סעיד וסעידה חדד. כן.

הגב' דמארי: זכרונם לברכה.

היו"ר: שניהם נפטרו?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

הגב' דמארי: כן, אבא שלי ב-81' ואמא שלי ב-88'.

היו"ר: כן, בסדר. עכשיו לאיזה מעברה היפנו אותכם?

הגב' דמארי: אנחנו הגענו ישר משדה התעופה פה, בארץ, עד ראש העין, ישר לראש העין הגענו. לשום מקום אחר לא הגענו.

היו"ר: לראש העין?

הגב' דמארי: כן, לראש העין שזה היום נקרא אזור התעשייה ראש העין, זה נקרא מחנה ג'. הגענו ישר לאוהלים.

היו"ר: לאוהלים, כן. אז ספרי בבקשה.

הגב' דמארי: הגענו ישר לאוהל.

כ.ה. מימון: בת כמה את היית אז?

הגב' דמארי: אני הייתי לפחות לפחות בת 12. לפחות, הכי פחות. כי פה זה גיל משוער נתנו לי, פה בארץ. אבל אני זוכרת המון מתימן, אני מהיום תיקח אותי לתימן אני אזכור כל פינה ופינה איפה אני הייתי. אני זוכרת טוב מאד. לאחר שהכניסו אותנו לאוהלים, שבוע שבוע וחצי, באה איזה

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

אחות גדולה, היא אומרת באה לאמא שלי, היא אומרת -
 תשמעי, אנחנו רוצים לבדוק לך את הילד. אז אמא שלי אומרת
 לה - למה לבדוק את הילד? מה יש בילד? הילד שלי בריא
 ושלם. היא אומרת - לא, אנחנו שמענו שהוא חולה. מה זה
 שמענו חולה? הילד שלי בריא ושלם, היא אומרת לה - לא,
 לקחה את אמא שלי יחד עם הילד לבית תינוקות במחנה א',
 בהדסה, ו... אמרה - טוב, תשאירי אותו פה, אנחנו נבדוק
 אותו.

אמרה - אני לא משאירה אותו, אמרה - לא, את תשאירי אותו
 ותלכי הביתה. אז הילד התחיל לבכות, היניקה אותו, בצהרי
 היום באה הניקה אותה, בערב

כ.ה. קובל: בן כמה הוא היה?

הגב' דמארי: אנחנו עלינו ארצה בדיוק הוא היה בן חודש. בדיוק.

כ.ה. מימון: הוא נולד בתימן?

הגב' דמארי: הוא נולד בתימן והיה בדיוק בן חודש. איך שעזבנו את
 תימן. אז לפחות עם הדרך עד שהגענו לארץ, זה בערך בוא
 נגיד חצי שנה. כי לקח לנו גם כן בטח, בחאשד לקח לנו זמן

היו"ר: טוב, לא משנה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

הגב' דמארי: בדרכים לקח לנו תקופה. וגם בחאשד

כ.ה. מימון: הוא היה בן חודש

הגב' דמארי: כשיצאנו מתימן.

כ.ה. מימון: שלקחו אותו לבית החולים בהדסה,

הגב' דמארי: לא היה בן חודש.

כ.ה. קובל: שיצאתם מתימן,

הגב' דמארי: יצאנו מתימן והוא היה בדיוק בן חודש.

כ.ה. מימון: בן כמה הוא היה כשהיה פה בארץ?

הגב' דמארי: עם העיכובים שהתעכבנו בדרכים, בוא נגיד חצי שנה.

כ.ה. מימון: אוה, ברור.

הגב' דמארי: בערך חצי שנה. הילד היה בריא ושלם, אף פעם לא חלה
 הילד הזה.

היו"ר: עכשיו, שמו?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

הגב' דמארי: אברהם.

היו"ר: אברהם, כאשר הגעתם לארץ והוא היה בן חצי שנה,

הגב' דמארי: כן,

היו"ר: את זוכרת, או..

הגב' דמארי: בטח אני זוכרת.

היו"ר: את זוכרת שנתנו לאביך תעודת עולה.

הגב' דמארי: כן.

היו"ר: ובתעודת העולה היו רשומים כל בני המשפחה.

הגב' דמארי: כולם רשומים עם תעודת זיהוי עם הכל.

היו"ר: וגם אברהם?

הגב' דמארי: גם אברהם.

היו"ר: כי אני לא יודע אם בגלל גילו רשמו אותו, רשמו?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

הגב' דמארי: בטח, כולם גם אברהם.

היו"ר: ואז יש בתעודת העולה גם מספר הזהות שלו.

הגב' דמארי: נכון. יש לי גם את כל מספרי

היו"ר: יש לך? יש לך את מספרי

הגב' דמארי: את המס' זהות שלו, אין לי. אבל יש לי את כל ההורים שלי אם אני לא טועה, זה נמצא אצלי בתיק, אני לא זוכרת בדיוק, איפה שמתי את זה. אבל אני אבדוק.

היו"ר: טוב, במהלך העדות תוציאי את זה ונצלם את זה.

הגב' דמארי: אני מקוה שיש לי את זה פה.

היו"ר: טוב.

הגב' דמארי: ואמא שלי באה למחרת, אחרי שהניקה אותו באותו יום, באה למחרת הניקה אותו בבוקר, בצהריים אומרים לה שהוא מת. היא אומרת - זה לא יכול להיות שהילד שלי מת. הילד שלי בריא ושלם. מה זה מת? הילד שלי לא חלה בדרך, לא קרה לו שום דבר בדרך. איך זה יכול להיות שהילד שלי עכשיו

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

מת? על מה? מאיזה סיבה? אמא שלי ישיבה שמה עד הערב,
 התחילה לבכות, להשתגע, היתה באה כל יום, כל יום לשמה.
 אמרו לה - גב' הילד שלך מת.
 עכשיו, אמא שלי כל השנים היתה בוכה, ומשתגעת ומשתוללת,
 איפה הבן שלי. ורצה פה ורצה שם, לא נתנו לנו לא מסמך
 קבורה, לא מסמך פטירה, לא שום דבר. שום דבר. הביאו
 אותנו לארץ, העלו אותנו לארץ כדי לחיות, כדי ללמוד, כדי
 להתקדם, לא לחטוף לנו ילדים. לא, אנחנו לא באנו כדי
 שיחטפו לנו את הילדים שלנו.

היו"ר: תגידי

הגב' דמארי: מה שעשו איתנו זה בדיוק מה שעשו בגרמניה. לקחו את
 הילדים, שחטו אותם, הרגו אותם. אנחנו לקחו לנו ילדים
 בריאים, חיים, אימצו אותם, עשו מהם מה שהם רצו מהם,
 וככה זה לא הולך במדינת ישראל.
 מדינת ישראל שמקבלת אנשים, מעלה עולים, צריכה לדאוג להם
 מא' ועד ת'. לא לקבל אותם ולקחת את הילדים שלהם. כל אמא
 אוהבת את ילדיה. סליחה מכבודכם, גם חתול אוהבת את
 הגורים שלה. היא דואגת להם לקחת אותם בפה, ולהחביא אותם
 בקוחים, כדי שאף אחד לא יפגע בהם. ופה, זה לא מקובל
 שמדינת ישראל תיקח ילדים. בריאים ושלמים, גם אם הוא
 עולה. תרפא אותו, תחזיר אותו לאימו. לא לקחת אותו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

היו"ר: אנחנו מבינים להרגשות שלך, ואנחנו, יש לנו חוויות כאלה יום יום. אבל אנחנו רוצים קצת יותר עובדות.

הגב' דמארי: כן.

היו"ר: את רוצה לחזור על השנה מתי שהגעתם?

הגב' דמארי: אנחנו הגענו בשנת '49, בסוף שנת '49.

היו"ר: בסדר. עכשיו, תסבירי אולי את יכולה להסביר לנו, מדוע אימך לא רצתה לתת את הילד לאחות הגדולה הזו שבאה לקחת אותה.

הגב' דמארי: היא לא רצתה, כי היא אומרת הילד שלי בריא, ההיא לקחה אותו בכוח. משכה אותה בכוח. היא משכה אותה.

היו"ר: האם, האם היא לא אמרה כמו שאנחנו שמענו, שאמרו לאימהות - תראו אתם באוהלים, מזג האויר קשה, גם את הילדים הבריאים כדאי להכניס לבית התינוקות, כדי שלא יצטננו.

הגב' דמארי: היא אמרה במפורש שהילד חולה. היא לא אמרה שקר באוהל, גם בתימן עברנו בדרכים, ולא קרה לו שום דבר. אם הוא היה חולה יכל למות בדרך. למה הוא לא מת בדרך? בין הרים וסלעים, וגבעות, מדברות, למה? למה הוא לא מת בדרך?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

היו"ר: לנו אין תשובה. אבל תשמעי, היא, איך היא אמרה שהוא חולה? היא בדקה אותו, היא

הגב' דמארי: היא לא בדקה אותו, היא באה ישר לאמא שלי, ואומרת לה - תשמעי גברת הילד שלך חולה. מאיזה.. איך היא קובעת שהבן

היו"ר: בלי, בלי לראות אותו?

הגב' דמארי: בלי לראות אותו, בלי כלום.

היו"ר: היא לא שמה את היד על המצח?

הגב' דמארי: לא, שום דבר, כלום. אני רואה, אני יודעת, אני זוכרת את זה כמו שאני רואה אותך בריא ושלם, ככה עומד, ככה היא באה ואומרת לאמא שלי, (לא שומעת את עצמי)

היו"ר: את לא צריכה, אנחנו שומעים וגם את שומעת בקול רם.

הגב' דמארי: אז היא, אמא שלי אומרת לה - הילד שלי בריא ושלם, מה את לוקחת לי את הילד. היא אומרת - לא, הילד חולה. אומרת - מאיזה סיבה את קובעת שהילד חולה? הילד שלי לא חולה. ואם הוא היה חולה, היה מת לנו בדרך. למה לא מת בדרך,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

כשבאנו בדרך, באנו ברגל. על גמלים, על חמורים, על סוסים, למה לא מת בדרך? מאות אלפים של ילדים.

היו"ר: רגע, רגע, רגע. את לא צריכה להתלהב בשביל

הגב' דמארי: לא, אני אומרת את האמת, כי זה כואב לי. לא עושים ככה.

היו"ר: טוב, אבל

הגב' דמארי: זו מדינת ישראל שהביאה יהודים, לחיות בארץ.

היו"ר: תסלחי לי, אנחנו כבר בדקנו חמש מאות מקרים, וכולם מקרים מעציבים.

הגב' דמארי: מזעזעים, לא רק מעציבים.

היו"ר: טוב, מזעזעים. תודה לך על התיקון. אבל, תגידי תגידי לנו, האם באותה תקופה היו איזה שמועות במחנה, בקשר לילדים שנעלמים?

הגב' דמארי: המון ילדים, המון. כל אמא שניה היתה צועקת ובוכה, לקחו לה את הילד. כל אמא שניה, בוכה וצועקת לקחו לה את הילד. כל אמא שניה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

היו"ר: ואתם גם כן, אתם הסתובבתם במחנה ושמעתם את כל האימהות האלה?

הגב' דמארי: כן, כן, כל האוהלים. אנחנו היינו מחנה אחד גדול. באזור התעשייה, אם אתה תבוא ותראה פעם בראש העין את אזור התעשייה. אזור התעשייה ענק. שהוא היה כולו אוהלים עם בנינים אנגלים, בריטים, אני יודעת. איך קוראים לזה. מזמן הבריטים.

היו"ר: את הלכת עם אמא?

הגב' דמארי: אני הלכתי עם אמא שלי יחד איתה.

היו"ר: את לא יודעת עוד את השאלה.

הגב' דמארי: סליחה

היו"ר: טוב, תעני על השאלה שאת לא יודעת.

הגב' דמארי: שאלת אותי אם הלכתי עם אמא שלי, אמרתי לך כן.

היו"ר: לאן, לאן?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

הגב' דמארי: עכשיו תשאל אותי, אני אגיד לך לאן.

היו"ר: אז אני אשאל אותך שלושה קטעים של שאלה? את הלכת עם האמא שלך, כאשר אמרו לה שהילד מת?

הגב' דמארי: כן.

היו"ר: את היית נוכחת?

הגב' דמארי: כן, כן.

היו"ר: ואמא שלך דרשה לראות את הגופה?

הגב' דמארי: נכון. והם לא רצו לתת לה.

היו"ר: עם מי היא דיברה?

הגב' דמארי: עם אחת האחיות

היו"ר: את זוכרת את האחיות?

הגב' דמארי: אני לא זוכרת את האחיות. אני לא מכירה את האחיות בכלל. אני הייתי עוד ילדה קטנה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

היו"ר: אבל זו היתה אחות, לא רופאה.

הגב' דמארי: נכון. היו אחיות שמה.

היו"ר: רופא היה?

הגב' דמארי: אני לא נכנסתי בפנים כי לא נתנו לנו להיכנס.

היו"ר: למה לענות בתשובה כזו, אני אמרתי לך שהיית צריכה להיכנס? שאלתי אותך עובדה. אם היה רופא, אם ראית רופא. סליחה.

הגב' דמארי: אנחנו ראינו את כולם עם בגדים לבנים. לא ידענו מי זה הרופא, ומי זאת אחות.

היו"ר: זו היתה אחות?

הגב' דמארי: זו היתה אחות שבאה. אלינו.

היו"ר: עכשיו, אחרי זה, אימך, סיפרת ככה, שהיא ואני מאמין שהיא התהלכה בצעקות ובבכי, הרבה ימים.

הגב' דמארי: הרבה שנים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

היו"ר: טוב, אבל אנחנו מדברים על המחנה. אנחנו, מה שבבית מה שבלב, זה .. זה כואב זה אנחנו יודעים. במחנה כאשר היא התהלכה אבלה וחפויה, אתם ניסיתם להשיג איזה תעודה, איפה הילד קבור, מי קבר אותו,

הגב' דמארי: אף אחד לא נתן לנו שום תעודה.

היו"ר: אני לא שואל אם נתנו. אני שואל אם ביקשתם?

הגב' דמארי: אני מאמינה שאמא שלי ביקשה תעודה. אני מאמינה שאמא שלי ביקשה תעודה, והיא גם אמרה שהייתי איתה, אני רוצה שתראו לי את הילד. אם הילד מת, תראו לי אותו, תביאו לי אותו. אני אלך לקבור אותו. אני אלך זה.. אמרו לה - לא, אנחנו קברנו אותו. איפה קברו אותו - אני לא יודעת. אין לנו שום מסמך, אין לנו שום קבר, מה שיש בבית הקברות בראש העין, זה סתם חתיכת בטון עם בלטה מחודשת.

היו"ר: היא אמרה ככה?

הגב' דמארי: לא. היום, שיש היום. אז אין, הם לא נתנו לנו שום תעודה. שום מסמך, אמרו שהילד מת וזהו. ואמא שלי המשיכה לרוץ לשמה, איזה שבוע שבועיים, לבית החולים הזה להדסה בית תינוקות, ושום מסמך לא נתנו, ולא ענו לה, ולא כלום, אמרו לה - גברת תלכי הביתה, הילד שלך מת. היום הוא צריך להיות בן 46, 47 שנים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

היו"ר: אתם קיבלתם במשך השנים איזה צו גיוס, כמו שאחרים קיבלו

הגב' דמארי: שום דבר לא קיבלנו. כלום, כלום, כלום. פיסת נייר קטנה לא קיבלנו.

היו"ר: אתם פניתם לוועדות שהיו קודם לוועדה הזו?

הגב' דמארי: אני לא ידעתי על הועדה הזאת. אני שמעתי לא מזמן, שאחותי אמרה שפעם היה בראש העין במתנ"ס, היו עורכי דינים, אני לא יודעת מה קרה, ובאו בקשר לוועדה. אז אמרתי לה - למה לא נכנסת לספר, ולא דיברת ולא כלום, אמרה - אני לא ידעתי, אמרו לנו ככה, ואני לא ידעתי. ששמעתי שיש ועדה, אז אני.. הלכתי ומסרתי את הפרטים מה שאני צריכה למסור, והגשתי כתבתי בדיוק את מה שהיה לי להגיד שמה. את הראשי פרקים כדי שאני אגיע לוועדה.

היו"ר: טוב, בכל אופן השם של האח שלך מופיע בדין וחשבון של ועדת שלגי. שהיא הוקמה ב-1988.

הגב' דמארי: כן

היו"ר: אבל יכול להיות שהם קיבלו את החומר, מ,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

כ.ה. קובל: הועדה הציבורית.

היו"ר: מהועדה הציבורית. יכול להיות.
 רציתי להזכיר לך, שאנחנו היינו רוצים לראות את תעודת
 העולה,

כ.ה. קובל: עם מספרי הזיהוי

היו"ר: עם מספרי הזיהוי. אמרת שתראי בתיק

הגב' דמארי: אני מקווה שיש לי את זה כאן, כי אני..

היו"ר: אז תראי.

הגב' דמארי: של אבא שלי, זה 427

היו"ר: את מקבלת שתי דקות, כדי לפנות לשם, לקחת את התיק,
 ולפתוח אותו, ולראות

הגב' דמארי: אני מקווה שיש לי את זה.

כ.ה. מימון: אבל אפשר לעשות את זה יותר קל. אברהם, אחיך, כמה
 ילדים הוא היה אחרייך? יש לנו את מספר ת.ז. שלך, שלך זה
 בסוף 07, נכון? כמה ילדים היו אחרייך עד אברהם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

הגב' דמארי: עד אברהם, היה שמעון ואברהם.

כ.ה. מימון: יפה, אז שמעון ואברהם, זאת אומרת שאברהם צריך להיות
בסוף 809. היה שמעון אחריך

הגב' דמארי: כן,

כ.ה. מימון: אז הוא 08, ו..

כ.ה. קובל: היא אמרה שהוא 05.

כ.ה. מימון: אם את 07,

הגב' דמארי: שמעון 05,

כ.ה. מימון: הוא גדול ממך שמעון? הוא קטן. זה שלה, מזל דמארי,
שלך זה 807 בסוף, נכון?

הגב' דמארי: לא אין לי את זה פה.

כ.ה. מימון: רגע, בואי תגידי עוד פעם.

כ.ה. קובל: של ההורים

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

כ.ה. מימון: של ההורים.

הגב' דמארי: של ההורים שלי, זה 427481, ואמא שלי 2.

כ.ה. מימון: 02 או 1.

הגב' דמארי: 01, 02.

כ.ה. מימון: אוה, זה ההבדל.

הגב' דמארי: של אמא.

כ.ה. מימון: עכשיו, היו לפניך אם ככה, עוד שלושה אחים.

הגב' דמארי: כן, שרה ושלוש, יש לי את המספרי, אבל אין לי אותם
 פה.

כ.ה. מימון: רגע, רגע, תשמעי אותי טוב. זאת אומרת, שאם האמא
 היתה 02, היו עוד 3 אחים, זה 03, 04, 05, ואת 07.
 היו לפניך אם ככה 4 ילדים.

הגב' דמארי: לפני, זה שרה ושלוש ועודד ואני, זכרוננו לברכה, עודד
 שנפטר.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

כ.ה. מימון: אז את צריכה להיות בסוף 06,

הגב' דמארי: אני 07.

כ.ה. מימון: 07 טוב. ואחרייך מי היה? שמעון

הגב' דמארי: שמעון

כ.ה. מימון: זה 08,

הגב' דמארי: 05, אם אני לא טועה.

כ.ה. מימון: לא, לא, לא יכול להיות. בשום אופן לא, רגע, רגע.

אחרי שמעון?

הגב' דמארי: אחרי שמעון בא אברהם.

כ.ה. מימון: זאת אומרת שלפי החשבון שלנו, אברהם צריך להיות בסוף

809. אם זה לא נכון אז בבית שאת מוצאת את התעודה, תשלחי

לנו, חשוב לדעת את מספר ת.ז. שלו. לפי זה אולי נצליח

להגיע.

הגב' דמארי: סליחה, של עודד אחי ז"ל, 4274804.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מכין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

כ.ה. מימון: אז הוא גדול ממך?

הגב' דמארי: כן. הוא גדול ממני, עודד שנפטר לפני 3 שנים.

כ.ה. קובל: אולי ניתן לה בכל זאת שתי דקות, שתחפש.

כ.ה. מימון: כן, תחפשי אולי תמצאי.

כ.ה. קובל: כי יש אליך איזה שאלה או שתיים, וכשבבית תחפשי שנית, תמצאי ותשלחי את זה בבקשה לוועדה לפי המספר של התיק שקיבלת בהזמנה - 321/96.

הגב' דמארי: בסדר.

כ.ה. מימון: אבל תעשי את זה בימים הקרובים.

הגב' דמארי: בעזרת השם.

כ.ה. מימון: עכשיו, אימרי לי בבקשה, אני רוצה שתזכרי עוד פעם. בראש העין היו בתי תינוקות, והיו בית חולים הדסה. לאן נשלח, נלקח אברהם, לבית החולים או לבית התינוקות?

הגב' דמארי: היה, במחנה א', הדסה. בית הדסה, מחנה א'. זה כשאתה, איפה שהיה השוק הישן. הדסה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

כ.ה. מימון: בסדר, אני שואל, מרבית הילדים נלקחו לבית
 התינוקות, בגלל שהיה קר, ואי אפשר היה להחזיק אותם
 באוהלים, והיו בריאים. השאלה היא אם אברהם הגיע לבית
 התינוקות או לבית חולים, שם לקחו ילדים חולים.

הגב' דמארי: תראה, זה, היה בית חולים ובית תינוקות. אני לא
 זוכרת בדיוק איך קראו לו.

כ.ה. מימון: לא זוכרת.

הגב' דמארי: אבל אני יודעת שזה היה בהדסה, בהדסה, מחנה א',
 שהיום הבניינים האלה קיימים.

כ.ה. מימון: בסדר, ברור. עכשיו כמה זמן האמא הניקה אותו, עד
 שאמרו לה שהוא נעלם?

הגב' דמארי: באותו יום שהם לקחו אותו, ולמחרת אחרי הצהריים אמרו
 לה שכבר הוא נפטר.

כ.ה. מימון: זאת אומרת יום וחצי, יומיים הוא היה שם, לא יותר.

הגב' דמארי: כן. כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

כ.ה. מימון: אתם הופעתם בשלגי, היתה ועדה לפנינו כפי שאמר השופט כהן, בשנת '88, אתם הופעתם שם, וועדת שלגי הגיעה לאיזשהן מסקנות. אתם קיבלתם את המסקנות שלה?

הגב' דמארי: לא.

כ.ה. מימון: לא קיבלתם. כי לפי שלגי אברהם נפטר ב-28/5/50. ונקבר בסגולה.

הגב' דמארי: מה פתאום?

כ.ה. מימון: לא קיבלתם את זה?

הגב' דמארי: שום מכתב, שום מסמך, פיסת נייר לא קיבלנו..

כ.ה. מימון: ואתם לא ידעתם את זה עד שאני אמרתי לכם עכשיו? לא?

הגב' דמארי: לא. אף אחד לא אמר לנו שהבן אדם הזה נפטר. לכולם הם אמרו. שכולם נפטרו. ואמרו לנו באותו יום שאמא שלי באה להניק אותו, הילד שלך נפטר.

היו"ר: אבל שאלו אותך על ועדת שלגי, אם הם אמרו משהו.

הגב' דמארי: אני לא הייתי בוועדת שלגי. לא, הייתי, אבל לא אמרו לי שום דבר. הם לא אמרו שהילד נפטר.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 בנובמבר 1996

היו"ר: לא על המקום, גם אנחנו לא אומרים שום דבר על המקום.

כ.ה. קובל: קיבלת מכתב?

הגב' דמארי: שום מכתב לא קיבלנו. שום מכתב לא קיבלנו. שהילד נפטר.

היו"ר: טוב, אז אנחנו מסכמים, את גמרת? אנחנו מסכמים. שאם תמצאי את תעודת העולה

הגב' דמארי: תעודת עולה אין לי, תעודת זהות, מספר זהות של כל האחים שלי, אני יכולה למסור לכם, אפילו היום בערב, או מחר.

היו"ר: בסדר, אז תמסרי לנו, ותצביעי שלפי הרשימה הזו תצביעי לנו מה את חושבת היה המספר של אברהם. את מבינה? כי זה מספר רץ.
 תודה רבה לך.

הגב' דמארי: בבקשה, תודה.